

תת"ע 2112/07/21 - מדינת ישראל נגד זיד אבו צבייח

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 2112-07-21 מדינת ישראל נ' אבו צבייח
תיק חיצוני: 34123217605

בפני	כב' השופט הבכיר, אלון אופיר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	זיד אבו צבייח

החלטה

להלן נימוקי להכרעת דין מיום 27.6.23 לפיה זוכה הנאשם על ידי מחמת הספק.

אציין כי בשל תקלה, לא נסרקה החלטה זו בזמן למערכת, והיא מועברת כהחלטה רק היום.

בשל התקלה לעיל, זכות הערעור של הצדדים (ככל שיבקשו להגיש ערעור) תהיה ל- 45 יום מהיום.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה על תקנה 28(ב)(1)(א) בתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: בתקנות).

בהתאם לעובדות כתב האישום, נהג הנאשם רכב ביום 14.10.20 בכביש ראשי הסמוך לנקודת המשטרה בישוב שגב שלום, ובעת שהרכב היה בתנועה, אחז הנאשם טלפון שלא באמצעות דיבורית.

הנאשם כפר באישום וטען כי בשום שלב של נהיגתו לא אחז במכשיר טלפון.

פרשת התביעה בתמצית -

שני עדים העידה המדינה במסגרת פרשת התביעה, כאשר כל עד בתורו הגיש גם מזכר או דוח שערך ביחס לפעילותו באירוע זה.

ע.ת 1 - רס"מ מרדכי אלמליח ערך את הדוח (ת/1) אשר הוגש כראייה.

בהתאם לעדותו והנתונים שרשם בת/1 עולה הגרסה הבאה:

עד זה ישב ליד נהג הניידת שהייתה לדבריו בת/1 בתנועה לכיוון כיכר ("והניידת בתנועה לכיוון הכיכר" - שורה שנייה בנסיבות של ת/1).

עד זה טוען כי הבחין ברכב בו נהג הנאשם נכנס למעגל התנועה ממול הניידת כאשר הנהג אוחז בידו הימנית טלפון סלולרי בגובה ההגנה. השוטר טוען כי הבחין בעבירה בעוד הרכב בתנועה "וכאשר חלון הרכב היה שקוף אך סגור".

בעדותו בבית המשפט טען **בניגוד לת/1** כי "אני עמדתי כדי להיכנס למעגל והוא נסע בתוך המעגל. אני ראיתי אותו בזמן שאני עומד והוא נוסע" (עמוד 5 שורה 10-11 לפרוטוקול מיום 13.3.23).

העד חזר על גרסתו ולפיה ראה את הנאשם אוחז טלפון ביד ימין בגובה ההגנה וטען כי ראה את העבירה גם מהחלון הקדמי וגם מהחלון הצדדי.

לאחר שנצפה סרטון האירוע (ת/2) בו נראה חלון הצד של הרכב סגור ומאובק, טען העד כי השמשה הקדמית שקופה ואינה מלכלכת וכי גם דרך שמשת הצד למרות האבק שעליה ניתן לראות את העבירה.

ע.ת 2 רס"מ אליאל דמרי - באמצעותו הוגש המזכר ת/3.

עד זה לא זכר כלל את האירוע ולמעשה עדותו נסמכה על מזכרו בלבד.

לפי מזכרו של העד, הנאשם החזיק טלפון ביד ימין, ובניגוד לעדותו של ע.ת 1 טען כי הנאשם הקיש על המסך בזמן הנהיגה.

עד זה לא ידע לציין היכן התרחש המפגש עם הנאשם (במעגל תנועה או במיקום אחר) שכן לא ציין זאת כלל במזכרו.

הנאשם עצמו בעדותו טען כי החזיק את ההגה בשתי ידיו, כי לא אחז בשום שלב מכשיר טלפון והוא היה במגירה ליד הגיר.

תגובת הנאשם המיידית כפי שתועדה בת/1 הייתה:

"אני לא הייתי בטלפון, אתם הייתם אחרי בכלל"

הנאשם טען בעדותו כי השוטרים טעו עת טענו כי החזיק טלפון בידו, והדגיש את הפער שבין עדויותיהם עת אחד טען שהחזיק טלפון ואילו השני טען כי הקיש על טלפון נייד.

הנאשם נשאל בסה"כ 3 שאלות בחקירתו הנגדית והשיב על כולן.

דין והכרעת הדין -

כתב האישום מייחס לנאשם נהיגה ב"כביש ראשי סמוך לנקודת המשטרה שגב שלום"

אף לא אחת מעדויות השוטרים מתארת מיקום זה כמיקום בו נהג הנאשם שכן ע.ת 1 מתאר אירוע בו הניידת מתקרבת לכיכר (להבדיל מכביש ראשי ליד המשטרה), **ובזמן תנועה** של הניידת הוא רואה את הנאשם שגם הוא בתנועה.

ע.ת 2 לא תיאר כלל את מיקום האירוע במזכרו ואין הוא זוכר כלל את האירוע נשוא הדוח.

ע.ת 1 שינה את גרסתו בעניין מהותי, שכן בת/1 רשם כי הבחין בעבירה **בעוד הניידת בתנועה**, אך בעדותו **בפני** טען כי הבחין בעבירה **בעוד הניידת עומדת** והנאשם בלבד מצוי בתנועה בכיכר.

מעבר לסתירה לעיל בעדותו של ע.ת 1, אין המדובר בעדות שמעידה בהכרח על חוסר אמינות, כך גם לא ניתן היה להתרשם מעדותו הקצרה מאד של ע.ת 2 שלמעשה לא זכר כלל את האירוע, וכל עדותו נשענה כל מזכר קצר של 4 שורות.

אולם, כפי שיוסבר להלן, לא מדובר בקושי היחיד שיש בעדויות השוטרים:

מסרטון האירוע (ת/2) עולה כי חלונות הרכב היו סגורים ולפחות חלון הצד הרלוונטי היה מאובק למדי.

נכון כי ע.ת 1 ציין בעדותו כי הבחין בעבירה גם מהשמשה הקדמית וגם מחלון הצד, אך בת/1 רשם כי החלון היה שקוף ו"סגור".

המילה "סגור" יכולה להיות רלוונטית רק לחלון הצד, שכן אין רלוונטיות למילה זו ביחס לשמשה הקדמית שאינה ניתנת כלל לפתיחה.

למרות דלות הראיות שעלתה ממצרי השוטרים, עדיין קיים פער בין עדויות אלה בנקודה מהותית, שכן ע.ת 1 טען כי הנאשם רק אחז בנייד בידו הימנית, ואילו ע.ת 2 רשם כי הנאשם הקיש על הטלפון בזמן שאחז אותו.

המדובר בעבירה בה הבחינו לכאורה השוטרים למשך שניות בודדות, שכן מדובר ברכב המצוי בתנועה החולף על פניהם (בין אם היו בעצמם בתנועה ובין אם עמדו - כאמור בנקודה זו קיימת סתירה בעדותו של ע.ת 1).

בכל אופן, המדובר בפרק זמן קצר מאד שעמד לרשותם, כאשר יכולת ההבחנה הייתה דרך השמשה הקדמית בעיקר לאור מצבה הסגור והמאובק מאד של שמשת הצד.

אם שני השוטרים הבחינו באותו פרק זמן קצר שעמד לרשותם בעיקר דרך השימשה הקדמית באותה התנהגות ממש של הנאשם, כיצד האחד מתאר רק החזקה של הטלפון ואילו השני מתאר מצב של הקשה על הטלפון?

במצב המתואר לעיל אפשרות של טעות בזיהוי עבירה על ידי השוטרים היא אפשרית.

לא מצאתי בעדות הנאשם עצמו סימן מובהק לאי אמירת אמת. על פניו עדות הנאשם נראתה לי אמינה לחלוטין. לא עלתה מחקירתו הנגדית אינדיקציה לאי אמירת אמת, כך גם לא מעדותו הראשית.

תגובתו המידית מיד כאשר עוכב הייתה הכחשה גורפת של העבירה, וזו תועדה.

לא מצאתי ראייה חד משמעית המוכיחה מעבר לכל ספק סביר כי העבירה בוצעה שכן ביחס למצב התנועה של הניידת קיימת סתירה בעדות ע.ת. 1 וכך גם קיים שוני מהותי ביחס לשימוש לכאורה שעשה הנאשם עם החפץ בו אחז (אם אחז כלל טלפון בידו), וכאשר עדויות התביעה נשענות על שני מזכרים דלים וגם בהם יש סתירות שחלקן מהותיות, נוצר קושי לבסס הרשעה בהליך פלילי, ויש הצדקה לתת ביטוי לספק שנוצר בדרך של זיכוי הנאשם.

בשל נימוקי לעיל, החלטתי ביום 27.6.23 לזכות את הנאשם וזאת מחמת הספק שקיים בעיני נוכח עוצמת הראיות שהוצגו.

כאמור לעיל, לצדדים זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, י"ז אלול תשפ"ג, 03 ספטמבר 2023, בהעדר הצדדים.